

Végső búcsú Gaszner Pétertől (1939–2017)

Kedves Péter!

Nehezen elmondható megrendültséget érzek, ahogy itt állunk gyászoló családot, barátaid, kollégáid, tisztelőid körében, hogy elbúcsúzzunk Tőled. A végső elkészítés, az emlékezés, a tiszteletadás alkalmából megkíséreljük összegezni, hogy mit jelentettél és jelentesz nekünk, távozásoddal kit veszítettünk el, mit őrzünk és mit viszünk tovább tanításaidból, miért szerettünk és tiszteltünk, és miért fogunk Rád mindig emlékezni.

1939. augusztus 4-én születél Békéscsabán. Részben itt és Diósgyőrben, majd az újdíósgyőri gimnáziumban végeztél iskoládat, ezt követően a Debreceni Orvostudományi Egyetemen szerezted meg orvosi diplomádat.

Rövid miskolci kitérő után a Pécsi Orvostudományi Egyetem Ideg- és Elmekegklinikáján Környey professzor irányításával lettél ideg-, majd elmegyógyász szakorvos. Több mint 40 évvel ezelőtt, 1976-ban szakorvos jelöltként ismertelek meg, amikor pár hétre tanulni mentem hozzád a pécsi klinikára. Ekkor már a pszichiátriában komoly rangot és nevet jelentett a fiatal kandidátus Gaszner Péter.

1980-ban neveztek ki osztályvezető főorvosnak az Országos Ideg- és Elmegyógyintézetben (az akkori Lipóton), ahol az intézet legnagyobb és legforgalmasabb osztályát vezetted 26 évig. Kiváló csapatot verbuváltál össze, tanítványaid ma az ország különböző részein gyógyítják a magyar pszichiátriai betegeket.

Több külföldi tanulmányúton voltál, ezek közül az egyéves manchesteri, a gdanski, az umeai, a Buenos Aires-i és a nashville-i (Vanderbilt Egyetem) kutatómunkát tartottad a legfontosabbaknak.

Nagyon büszke voltál Széchenyi professzori ösztöndíjadra, arra, hogy a Svéd Pszichiátriai Társaság tiszteletbeli tagjává választott, hogy a Buenos Aires-i egyetem először Kennedy csillaggal tüntetett ki, majd díszdoktorává fogadott, hogy a Semmelweis Egyetem habilitált tanára, az MTA doktora lettél, hogy sokáig a Pszichiátriai Világszövetség (WPA) és a Nemzetközi Neuropszichofarmakológiai Kollégium (CINP) vezető tisztségeit töltötted be, és az Európai Neuropszichofarmakológiai Kollégium (ECNP) alelnöke és a Magyar Pszichofarmakológusok Társasága elnöke lehettél, mely utóbbi elődjét 1980-ban Te alapítottad.

Köszönhetően színes egyéniségednek, nagyszerű kapcsolatteremtő és szervező képességednek széleskörű hazai és nemzetközi szakmai hálózatot építettél, és ezért méltán nevezett *Utítársak* című könyvében Veér András a magyar pszichiátria külügyminiszterének.

A mi barátságunk folyamatosan erősödött a hazai és külföldi kongresszusokon való találkozások alkalmával, majd egy Szlovákiába tartó út során határoztuk el, hogy a pszichofarmakológia elméleti és gyakorlati eredményeinek, újdonságainak folyamatos ismertetése és megvitatása céljából létrehozunk egy hazai szakmai fórumot, és egy tudományos szaklapot.

Így jött létre vezetéseddel a 15 évig tartó, évente Tihanyban megrendezett, nagysikerű Neuropszichofarmakológiai Kongresszusok sorozata, és így született meg a negyedévente megjelenő, immár 19. évfolyamánál tartó *Neuropsychopharmacologia Hungarica*, melynek alapító főszerkesztője lettél.

Nemzetközi tekintélyednek és szervezőképességednek köszönhetően először 1993-ban az Európai Neuropszichofarmakológiai Kollégium (ECNP) alelnökeként rendezted meg a több ezer résztvevős évi kongresszust, majd 2001-ben regionális konferenciájának megtartására Budapestet választotta helyszínül a Nemzetközi Neuropszichofarmakológiai Kollégium (CINP). Egy héttel a sajnálatos New York-i szeptember 11-ei tragédia után még sikeresen le tudtuk bonyolítani a konferenciát, melynek jelentőségét növeli, hogy a pár nappal utána következő, többbeeres isztambuli Európai Neuropszichofarmakológiai Konferenciát le kellett mondani.

Egész életedet a mentális betegségek gyógyításának, oktatásának és kutatásának szolgálatába állítottad. Elsők között nyitottad ki a zárt osztály ajtaját, és különösen hangsúlyoztad a komplex pszichoterápiás és gyógyszeres kezelések fontosságát. Sikeresen megvédett akadémiai doktori disszertációdnak is ez volt a témája. Mindig nyitott voltál az újra, minden sikeredet magadnak köszönhetted, a hazai és nemzetközi elismertségedet saját utadat járva magad teremtetted meg.

Tanítványaid szakmai előmenetelét nagy gonddal kísérted figyelemmel, munkatársaid szerettek Veled dolgozni. Meggyőződésed mellett mindig szenvedélyesen álltál ki, eredményeidet jól tudtad prezentálni. A betegek, a munkatársak és a szakma érdekeiért heves temperamentummal vívott lovagias küzdelmeid jó mintául szolgáltak és szolgálnak mindnyájunknak az ügyek bátor, személyes felelősséggel való felvállalásához.

Rohanó tempót diktáltál munkatársaidnak, alig értünk utol. Állandóan dolgoztál, talán még pihenés közben is.

Kitartásod, memóriád példátlan volt. Soha nem viseltél karórát és mégsem késtél el sehonnan, napló nélkül memorizáltad a tennivalókat, és sokáig ellenálltál a mobiltelefonnak és a számítógép világának is.

Kevés ilyen udvarias, figyelmes, segítőkész embert ismertem, mint Téged. Véletlenül sem feledkeztél meg arról, hogy mindenkit megelőzve személyesen vagy telefonon köszöntsd a Hozzád közel állókat születésnapjukon, névnapjukon, vagy más ünnepek alkalmával.

Pár nappal ezelőtt, augusztus 4-én lettél volna 78 éves.

78 év – mondják, egy emberöltő. Te nem egy, hanem több ember életét élted, ez az, amivel vigasztalódnunk tudunk. Sokakat tanítottál, gyógyítottál, segítettél. Megkerülhetetlen egyénisége voltál a magyar és a nemzetközi pszichiátriának, valamint a klinikai pszichofarmakológiának. Közben habitusodnak megfelelően élted az életed, alapítottad családjaidat.

Ahogy körbenézek, akik most itt vagyunk, nehezen találunk szavakat a búcsúzásra. Mindannyiunkban élnek tovább azok az emlékek, amiket magad után hagytál. Testvéreid, gyerekeid, unokáid, feleségeid viszik tovább a családi hagyományokat, barátaid, kollégáid, tanítványaid a szakmai örökségedet.

Kedves Péter, remélem, megtaláltad a lelki békédet!
Köszönjük, hogy voltál nekünk,
Isten Veled!

A beszédet írta és elmondta Faludi Gábor 2017. augusztus 8-án Gaszner Péter professzor temetésén Egerben, a Fájdalmas Anya kápolnában.